

Sygn. akt III Ca 734/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, Wydział III Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący - Sędzia: SO Ewa Adamczyk (sprawozdawca)

Sędzia SO Agnieszka Skrzekut

Sędzia SR del. Monika Młynarczyk – Mościcka

Protokolant: sekr. sąd. Anna Burnagiel

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2013r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. R.

przeciwko K. R.

o ochronę posiadania

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gorlicach

z dnia 10 czerwca 2013r., sygn. akt I C 277/12

oddala apelację.

Sygn. akt III Ca 734/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 czerwca 2013r. Sąd Rejonowy w Gorlicach nakazał pozwanemu K. R. przywrócenie powódce M. R. posiadania domu mieszkalnego nr (...) położonego w S. poprzez umożliwienie jej swobodnego dostępu do domu i zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że pozwany jest właścicielem nieruchomości składającej się z działek (...) zabudowanych jednorodziennym budynkiem mieszkalnym nr (...). Dom został wzniesiony w czasie trwania małżeństwa stron. W grudniu 2011r. z uwagi na narastający pomiędzy małżonkami konflikt pozwany wyprowadził się z domu, w którym pozostała powódka, jej syn N. K. i córka K. W. z dzieckiem. Powódka wymieniła zamki w drzwiach i jeden komplet kluczy dała córce K., która po pewnym czasie zamieszkała z ojcem, tj. pozwanym. W dniu 7 maja 2012r. powódka wystąpiła o zameldowanie jej na pobyt stały w domu w S. i taki wpis uzyskała. Pozwany 8 czerwca 2012r. wezwał powódkę do opuszczenia nieruchomości, a w dniu 3 września 2012r., gdy przyszedł do domu i okazało się, że drzwi są zamknięte to usunął stare zamki i założył nowe. Powódka chciała wejść do domu następnego dnia, ale drzwi były zamknięte, a stary klucz nie pasował. Kolejnego dnia żądała, by mąż wpuścił ją do domu, co jednak nie nastąpiło. Powódka korzystała z domu w S. wraz ze swoim synem. Opłacała od czerwca 2012r. rachunki związane z eksploatacją

nieruchomości m.in. opłaty za energię w oparciu o podpisaną umowę z dostawcą prądu po rozwiązaniu takiej umowy przez pozwanego.

Sąd uznał roszczenie powódki za uzasadnione. Nie podzielił stanowiska pozwanego, który podnosił, że powódka dobrowolnie wyprowadziła się ze spornego budynku i przez to utraciła przymiot posiadacza.

Powyższy wyrok zaskarżył pozwany apelacją, w której wniósł o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania. Żalący zarzucił niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych sprawy istotnych dla jej rozstrzygnięcia, a mianowicie nieustalenie czy powódka w okresie od czerwca do września 2012r. opuściła dom w S. i czy faktycznie przeniosła się do mieszkania w G. przy ul. (...). Nadto zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 kpc poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób dowolny, bowiem ustalając stan faktyczny Sąd dał wiarę zeznaniom dopuszczonych świadków i zeznaniom powódki na okoliczność wymiany w dniu 3 września 2012r. zamków przez pozwanego i nie wpuszczenia jej w dniu 4 września 2012r. do domu w S., natomiast pozostałym okolicznościom przedstawionym przez pozwanego i świadków na okoliczność opuszczenia domu przez powódkę wiary takiej nie dał.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy.

Nie zachodzą uchybienia, które Sąd Okręgowy bierze pod uwagę z urzędu, a których skutkiem byłyby nieważność postępowania – art. 378 § 1 kpc.

Niniejsza sprawa była sprawą o ochronę posiadania, w której zgodnie z treścią art. 478 kpc sąd bada jedynie ostatni stan posiadania i fakt jego naruszenia, nie rozpoznając samego prawa ani dobrej wiary pozwanego. Stosownie do powyższego obowiązkowo Sąd I instancji ustalił ostatni stan posiadania i fakt jego naruszenia. Działania pozwanego zakwalifikowane jako naruszenie w posiadaniu nie były kwestionowane, a wręcz były one przyznane przez pozwanego. Kwestia natomiast ustaleń stanu posiadania powódki przed 3 września 2012r. była przedmiotem postępowania dowodowego. Sąd przeprowadził wszystkie zawnioskowane przez strony dowody i ustalił, że od grudnia 2011r. do 3 września 2012r. powódka korzystała z domu w S. wraz ze swoim synem i w początkowym okresie także z córką stron K. W., która później przeprowadziła się do pozwanego. Ustalił Sąd, że powódka opłacała od czerwca 2012r. rachunki związane z eksploatacją nieruchomości w tym uiszczała opłaty za energię w oparciu o umowę, którą sama podpisała z dostawcą prądu. Nikomu nie mówiła, że ma zamiar opuścić dom, nie oddała też z tego powodu kluczy pozwanemu ani innym osobom.

Nie ma zatem uzasadnienia zarzut apelującego, by Sąd nie wyjaśnił wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i nie ustalił czy powódka w okresie od czerwca do września 2012r. opuściła dom w S. i czy faktycznie przeniosła się do mieszkania w G. przy ul. (...). Wbrew tak podniesionemu zarzutowi stwierdzić należy, że z ustaleń Sądu wynika, że powódka nie opuściła domu w S., a okoliczność, że była widywana o różnych porach przy ul. (...) nie świadczy o opuszczeniu przez nią mieszkania w S.. Stanowisko powyższe Sąd Okręgowy akceptuje w całości jako znajdujące potwierdzenie w przeprowadzonych dowodach, prawidłowo ocenionych.

Drugi z podniesionych zarzutów sprowadza się do kwestionowania przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów oraz wyprowadzonych w oparciu o tę ocenę wniosków. W powyższym zakresie w rozumowaniu Sądu Rejonowego nie można jednak dopatrzeć się żadnych uchybień.

Podniesiony zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc ocenić trzeba jako bezskuteczny. Dokonana przez Sąd ocena materiału dowodowego mieści się bowiem w ramach oceny swobodnej, do jakiej Sąd jest uprawniony na podstawie tego przepisu. Przeprowadził Sąd mianowicie analizę całego zebranego w sprawie materiału a następnie dokonał jego weryfikacji z odwołaniem się do zasad logiki i doświadczenia życiowego. Rozumowanie swe szczegółowo zaś

odzwierciedlił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Przedstawiona w tym uzasadnieniu argumentacja nie nasuwa żadnych zastrzeżeń. Pozwala ona stwierdzić, że Sąd w swym rozumowaniu do zasad logiki i doświadczenia życiowego nie tylko nawiązywał teoretycznie ale i faktycznie zasadom tym sprostał.

Uznanie przez Sąd za wiarygodne zeznań powódki oraz odmowa wiary zeznaniom pozwanego w zakresie w jakim twierdził, że powódka dobrowolnie opuściła dom zostało logicznie uzasadnione, znajduje oparcie w zasadach doświadczenia życiowego i jako takie nie może być skutecznie kwestionowane.

Zważenia wymaga, że z istoty postępowania procesowego wynika, że każda ze stron celem poparcia swego stanowiska przedstawia dowody przeciwne względem dowodów drugiej strony. Zadaniem Sądu jest ich weryfikacja. Wybór jednej z wersji przyjętej w oparciu o dowody zaoferowane przez jedną ze stron, o ile znajduje oparcie we wskazanych zasadach, nie stanowi zatem naruszenia art. 233 § 1kpc, lecz jest normalnym następstwem takiej oceny.

Sąd Rejonowy opierając się na zeznaniach powódki oraz zeznaniach świadków szczegółowo uzasadnił swe stanowisko co do przyjęcia ustaleń stanu faktycznego. Nie nasuwa wątpliwości ocena wskazanych dowodów w wyniku której Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego w zakresie okoliczności wymiany zamków w dniu 3 września 2012r. i nie wpuszczenia powódki do domu w dniu 4 września 2012r., a nie dał wiary w zakresie zarzutów pozwanego, że powódka wcześniej opuściła dom. Sąd wskazał przyczyny takiej oceny dowodów i stanowisko Sądu nie budzi żadnych wątpliwości. Podkreślić należy, że w zakresie dotyczącym ustalenia okoliczności składających się na naruszenie posiadania powódki w rozumieniu art. 478 kpc nie było żadnego sporu, gdyż twierdzenia tak powódki jak i pozwanego oraz powołanych przez niego świadków były zgodne. Nie dziwi w związku z tym fakt, że Sąd przyjął powyższe okoliczności za niewątpliwie ustalone na podstawie powołanych w uzasadnieniu wyroku dowodów. Natomiast zarzut pozwanego, że powódka wcześniej opuściła dom dobrowolnie został poddany wnikliwej ocenie Sądu, który wskazał jakie okoliczności faktyczne pozwalają przyjąć bezzasadność tego zarzutu. Jak wyżej to wskazano ocena dowodów w tym zakresie nie nasuwa wątpliwości.

Nie mają żadnego znaczenia w świetle treści art. 478 kpc i art. 344 § 1 kc twierdzenia podniesione w apelacji, że pozwany jest wyłącznym właścicielem nieruchomości. Podobnie należy ocenić twierdzenia pozwanego, których Sąd według pozwanego nie wziął pod uwagę, a które dotyczyły faktu, że powódka dużo wcześniej też wymieniła zamki w domu nie dając kluczy pozwanemu. Zauważyć też należy, że powódka dała jeden komplet kluczy córce K., która po pewnym czasie wyprowadziła się i zamieszkała z ojcem – pozwanym K. R.. Usprawiedliwianie zatem działania pozwanego z powołaniem się na wcześniejszą wymianę zamków przez powódkę nie jest uzasadnione. Nie znajdują także uzasadnienia zarzuty podniesione w apelacji, by działanie pozwanego podjęte w dniu 3 września 2012r. mogło być kwalifikowane jako dozwolona samopomoc w rozumieniu art. 343 § 2 kc.

Z tych wszystkich względów apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu, co Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku na zasadzie art. 385 kpc.

(...)